

Мариана Тинчева Еклесия
Път към храма на сърцето

„Да бъде кръстът ви препасан и светилниците ви запалени; и вие ще приличате на ония човеци, които очакват господаря си, кога ще се върне от сватба, за да му отворят веднага, шом дойде и почука.“

(Лк. 12:35-36)

През лятото на 1992 г. се срещнахме в един манастир. Тя беше 21–22 годишна: ниска, слаба, със светло лице, което изглеждаше малко в голямата рамка на очилата ѝ. Казваше се Маргарита. Беше облечена в черни дрехи, а на главата носеше черна забрадка, защото преди четири месеца пристигнала в Светата обител с желание да стане послушница, а след време и монахиня. Игуменката, вече 80-годишна старица, разказа защо момичето изглежда така вгълбено. Преди седем години починала майката на Маргарита, а месеци по-късно тя самата се разболяла от тежка болест, за която лекарите казвали, че е неизлечима: мускулите се схващали прогресивно и скоро трябвало да си помага с патерици, виждала се в инвалидна количка. Една нощ, малко преди да завърши последния клас на гимназията, в съня си чула женски глас, който ѝ казал, че Бог ще я излекува с невидимата Си милостива ръка, но тя трябва да му служи предано в бъдеще... След месеци наистина оставила патериците, поискала да учи икономика, но не била приета. Сторило ѝ се, че това е знак да отиде в някой манастир и да благодари за изцелението си на невидимия Лечител.

През зимата на същата година с познати се изкачвахме до манастира, ограден от вековни буки. През нощта снегът беше нахвърлял огромни преспи, та пристигането с автомобил до двора на обителта беше невъзможно. Трябваше да вървим пеша през вилната зона, а минаваше девет часа. Когато влязохме в храма разбрахме, че освен двете възрастни монахини и свещеникът никой вярващ от съседните селища не е решил да тръгне на зимно поклонение до това място. Послушницата Маргарита отсъстваше. Едва към 10. 30, когато свещеникът в храма произнесе последното „Амин“ и затвори дверите на олтара, Маргарита влезе, поклонил се, прекръсти се и отиде до иконата на Света Богородица, където стоеше игуменката. Момичето целуна ръката на духовната си майка и поиска прошка за закъснението си. След половин час, докато пиехме чай с манастирски курабийки, разбрахме къде е била: В една от къщите на 200 метра под гората на манастира живеела самотна жена, изгубила още в младини лявата си ръка. Маргарита често отивала при нея, носела ѝ храна през лятото, помагала ѝ да съберат плодовете от голямата ѝ градина... А тази сутрин, като видяла високия сняг, навалял през нощта, послушницата поискала разрешение да отиде до дома на баба Иглика, за да направи пъртина и да занесе закуска. За съжаление почистването на снега отнело почти два часа и затова не успяла да се върне за литургията. Като отпи глътка чай игуменката отправи изпитателен поглед към момичето и попита:

– За теб какво е по-важно – службата в храма или пътеката към Иглика?

Маргарита сведе глава, после я вдигна и каза честно:

– Пътеката. Да служиш на Бог значи да помогнеш в труден момент на човека.

Свещеникът пронизателно даде и своето дискретно напътствие:

– Може би Господ Иисус Христос иска да посочи друга пътека в твоя живот? Опитай се да Го разбереш и постъпи както ти диктува сърцето. Той е верен, ще ти отговори...

През лятото на 2003 г. от вратата на един лекарски кабинет видях да излиза млада жена с бяла престилка, светло лице, очила... Маргарита от манастира изглеждаше почти непроменена с изключение на дрехите – вече бели. Върху малкото джобче над лявата гръд се виждаше извезано с червен конец: „Д-р Михайлова“. Тя се усмихна на пациентите пред кабинета – няколко майки с деца до една година, имаше и възрастни, седнали на пейката. Поздравих я. Отвърна ми, без да си спомня коя точно съм. Припомних ѝ случая с прокарването на пъртина към самотната жена преди 11 години и тя се засмя:

– О, да. Месеци по-късно, макар и със съжаление, напуснах сестрите, защото кандидатствах медицина и ме приеха. Завърших преди четири години. Започнах да работя и съвсем не ми е лесно, но Бог ми помага много. Без Него не бих могла да се справя с болните и тревожните от съдбата...

Не попитах дали е създала свое семейство. Но явно Онзи, на Когото се уповаваше, ѝ беше помогнал да намери своята пътека.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10449>]